

Sygn. akt IV CSK 207/16

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa B. H.
przeciwko Przedsiębiorstwu Usługowo-Turystycznemu "P. "
Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 21 listopada 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 22 października 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 3600
(trzy tysiące sześćset) zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego**

UZASADNIENIE

Pozwane Przedsiębiorstwo Usługowo-Turystyczne „P.” spółka z o.o. w S. wniosło o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 22 października 2015 r. ze względu na „występujące w przedmiotowej sprawie istotne zagadnienie prawne, tj. czy przyczyny wskazane przez pozwanego w wypowiedzeniu umowy najmu tj. zakłócanie ciszy nocnej przez powódkę oraz konieczność przeprowadzenia remontu w wynajmowanych pomieszczeniach łącznie z ich deratyzacją stanowią uzasadnione w świetle art. 673 § 3 kodeksu cywilnego „ważne przyczyny” wypowiedzenia umowy najmu” oraz z uwagi na oczywistą zasadność skargi „w kontekście podstaw kasacyjnych”.

W odpowiedzi na skargę powódka B. H. wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli zachodzi (przynajmniej) jedna z wymienionych w tym przepisie przyczyn, co powinno zostać wykazane i należycie uzasadnione przez stronę składającą wniosek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Warunki, jakim powinno odpowiadać prawidłowe uzasadnienie wniosku zostały wszechstronnie wyjaśnione w ustabilizowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego.

Skuteczne powołanie się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga precyzyjnego sformułowania określonego, dotychczas nierozwiązanego problemu o charakterze abstrakcyjnym, zaprezentowania argumentacji przekonującej o istnieniu na tle tego problemu rozbieżnych ocen prawnych i świadczącej o poważnych trudnościach w jego rozwiązaniu, a także wskazania dlaczego jest ono istotne.

Uzasadnienie wniosku skarżącego nie zawiera tych elementów. Przedstawione w skardze pytanie nie odpowiada cechom istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu powołanego przepisu, a na ocenę taką pozwala już sam sposób sformułowania pytania. Skarżącemu chodzi wyłącznie o stwierdzenie, czy określone okoliczności faktyczne można zakwalifikować jako „ważne przyczyny”, o których mowa w art. 673 § 3 k.c., a zatem o poddanie ocenie Sądu Najwyższego

trafności jednego z zarzutów kasacyjnych. Potwierdza to argumentacja wniosku, która stanowi w istocie skróconą wersję uzasadnienia podstaw skargi. Skarżący nie wskazał istotnego, abstrakcyjnego problemu prawnego, budzącego poważne wątpliwości i wymagającego rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy, a jedynie kwestię, która może być rozwiązana w ramach zwykłej wykładni i zastosowania prawa z uwzględnieniem okoliczności danej sprawy. Należy przypomnieć, że skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, mocno nacechowany pierwiastkiem publicznoprawnym, a rolą Sądu Najwyższego nie jest weryfikacja prawidłowości podstawy faktycznej i prawnej zaskarżonego orzeczenia.

Skarżący nie wykazał także przyczyny, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Twierdzenia o oczywistej zasadności skargi pozwany nie uzasadnił stosowną argumentacją prawną, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, nie publ.). Uzasadnienie wniosku w odniesieniu do tej przyczyny sprowadza się do bezskutecznego odwołania się do uzasadnienia podstaw skargi. Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśnił, iż uzasadnienie wniosku oraz podstaw kasacyjnych, nie mogą być utożsamiane, gdyż stanowią dwa niezależne i odrębne elementy konstrukcyjne skargi, które pełnią odmienne funkcje (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52). Uzasadnienie podstaw służy wykazaniu, że skarga jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie, nie zaś, że zasadność ta ma oczywisty, a zatem kwalifikowany charakter, co uzasadniałoby przyjęcie jej do rozpoznania.

Z tych przyczyn, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania ze skargi rozstrzygnięto stosownie do art. 98 § 1 i 3 oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.

